

Martinus Schildt.

licht-uitstralend als van zonnegloed, het mandwerk met een ongelooflijke juistheid van kleur en tint weêrgegeven. De oude citroenenverkoopster, een bekend

Rotterdamsch type, met haar scherpe trekken, als een koningin tronend naast haar koopwaar, — haar dochter, tevreden maar hartstochtelijk de reeds ontvangen centen tellende . . . Een stuk realiteit van groote kracht, van prachtige kleur.

Heel anders, maar krachtig ook en diep, is dat wondere doek, genaamd de *Kaartspelers*. Het is frappant, bij den eersten aanblik, als het vorige; maar het verschilt ervan door zijn voornaamheid. Is de *Citroenenverkoopsters* een gewaagd stuk kleur, — de *Kaartspelers* doet Rembrandtiek juist dóór zijn kleur.

Vier man zitten om een tafel te kaarten, bij lamplicht: drie heerlijke schipperstypen, en een boertje. De roodgouden schijn van de hanglamp bestraalt hunne gezichten met fantastischen gloed, terwijl de achtergrond in een schemerig, diep halfduister is gehouden. Wonder-natuurlijk is de schijngloed van de lamp in heerlijke natuurkleur weêrgegeven, wonderlijk mooi ook doen de halflichten en de Rembrandtieke achtergrond tegen het goudlicht van den lampeschijn. En bij alle breedheid die ook in dit werk weêr is neêrgelegd, is het toch in finesses uitgesponnen, zonder eenig gevaar voor het „uit de lijst springen” van al die kleinigheden. Ze zijn niet hinderlijk, niet storend tegenover den hoofddruk, dien het op den beschouwer maakt, evenmin als de in volle glorie schijnende lamp tegenover het andere. Het is een stuk van kleur en fantasie, — een werk, dat men alléén moet zien, niet tusschen andere stukken met goudglimmende lijsten in, zooals altijd op een tentoonstelling het geval is en . . . waar men met de *Kaartspelers*

WATERVERFSTUDIE.

van Schildt dan ook gewoonlijk geen raad weet.

Iets dergelijks als dit schilderij, maar in mindere mate, heeft Schildt gewrocht in zijn *Oudejaarsavond*, een aardig interieur, dat een paar jaren geleden op de tentoonstelling te Maastricht een koper vond: een vrouw, die oliekoeken bakt, terwijl vader met de kinderen speelt, en in zijn *Moedertje bij lamplicht*, waarvan men zich door de hierbij gevoegde illustratie een idee kan vormen. Beide werkjes munten uit door de welbegrepen verdeling van licht en bruin, door de zuiverheid van toon en de realiteit die er uit straalt.

Een zeer mooie lichtactie ook treffen we in de in bruin-grijze toon gehouden *Lezende Vrouw*, — een oud moedertje, dat, ernstig, in haar bijbel zit te bladeren. En bij al het vage, waarin zij als het ware het lichtende middelpunt vormt, zijn de lijnen er in behouden gebleven, zonder ons te hinderen, ja zelfs zonder maar eenigszins in het oog te springen. Deze aquarel is met recht breed — en af!

Heel aardig ook doet de *Man bij het Kachelkje*, een eenvoudige waterverfteekening van veel zeggingskracht. We zien den man thuis komen, koud van het buiten werken, en plaats nemen bij het roodgloeiende kachelkje. (Prachtig die roode weerschijn in het pookgat, — zeldzaam fraai van toon die roodgloeiende pot!) Zijn pijp stoppen is het werk van een oogenblik. Even aansteken — en nu zit hij vergenoegd, blij dat hij weêr bij moeder thuis is, te genieten van eigen haard en hof. . . . 't Is een historietje, zooals Schildt er zoo vele gemaakt heeft.

Zie die andere aquarel ook eens. Het schijnt een pendant van deze. 't Is dezelfde man die geposeerd heeft. Nú staat hij voor den schoorsteen zijn centjes te tellen, die hij zoo pas heeft verdiend — zeker pakjesdrager of bood-

STUDIE.